

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Sessió núm. 36 / CEFP / 9.06.2026

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CEFP\36CEFP\

Fitxer 36CEFP1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número 611

Comissió d'Educació i Formació Professional

Sessió 36, dimarts 9 de juny de 2026

Presidència de la I. Sra. Eva García Rodríguez

Sessió 36 de la CEFP

La sessió de la Comissió d'Educació i Formació Professional (CEFP) s'obre a ****. Presideix Eva García Rodríguez, acompanyada de la vicepresidenta, Sònia Martínez i Juli, i de la secretària, Mar Besses Casanovas. Assisteix la Mesa el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Hi són presents José Ignacio Aparicio Ciria, Rocio Garcia Pérez, David González Chanca, Gisela Navarro Fuster i Mónica Ríos García, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Anna Erra i Solà, Anna Feliu i Moragues i Judith Toronjo i Nofuentes, pel G. P. de Junts; Irene Aragonès Gràcia i Najat Driouech Ben Moussa, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Cristian Escribano Ramírez, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Manuel Jesús Acosta Elías, pel G. P. de VOX en Catalunya; Jéssica Albiach Satorres, pel G. P. Comuns; Maria Pilar Castillejo Medina, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i Rosa Maria Soberana i Bonet, pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026 (tram. 200-00026/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat de la secció pressupostària corresponent al Departament d'Educació i Formació Professional. GP PPC, GP VOX, GP CUP - DT, GP Junts, Grup Mixt (text presentat: BOPC 496, 3; esmenes a la totalitat de la secció pressupostària: BOPC 506, 15).

La presidenta

Bon dia, diputats.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026

200-00026/15

Comencem aquesta sessió de la Comissió d'Educació i Formació Professional amb un sol punt a l'ordre del dia, que és el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026. Farem el debat i votació de les esmenes de la totalitat d'aquesta secció pressupostària, segons tenen vostès coneixement.

Sí, en primer lloc, sí, ara els hi demanaré les substitucions.

Alguna substitució?

Anna Erra i Solà

Sí, gràcies, presidenta. Dues substitucions pel Grup de Junts per Catalunya: la diputada Irene Negre substituirà la Judith Toronjo i ara arribarà el diputat Agustí Colomines, que substituirà la vicepresidenta de la Mesa, la Sònia...

La presidenta

Martínez. *(Rialles.)* Aquí ho té. Molt bé.

Alguna substitució més? Sí, senyora Navarro.

Gisela Navarro Fuster

Sí, bon dia, presidenta. La diputada Núria Navarro substituirà el diputat José Ignacio Aparicio i el diputat Guillem Sánchez substituirà la diputada Mónica Ríos.

La presidenta

Molt bé, perfecte. Doncs, sense més, passarem, com els deia, a defensar les esmenes de la totalitat presentades per cinc grups parlamentaris.

Segons l'acordat, hi ha una intervenció de major a menor dels grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat a aquesta secció pressupostària per un temps màxim de quinze minuts cadascun.

I en primer lloc, i per defensar l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la molt honorable diputada Anna Erra.

Anna Erra i Solà

Moltes gràcies, presidenta. Diputades i diputats, avui defensem l'esmena a la totalitat que Junts per Catalunya ha presentat en la secció pressupostària del Departament d'Educació i Formació Professional i ho fem amb una idea molt clara. Catalunya necessita polítiques d'educació fortes, ben finançades i, sobretot, efectives i de consens, però aquests pressupostos no hi donen resposta.

I vull començar precisament per aquí, perquè en una comissió com aquesta no podem quedar-nos només amb un relat amable. Tothom pot estar d'acord amb la importància de l'educació i, més ara, immersos -encara- amb tots els pactes que s'han fet en un clima de molt malestar, molt crispat i amb vagues i mobilitzacions. I avui en tenim un bon exemple. Sap greu a quin final de curs hem arribat.

Tots aquí sabem de la necessitat de la millora, de l'èxit escolar, els problemes de la inclusió, la matrícula viva, l'autoritat del docent, escoles velles i sense climatitzar, la paperassa... Però la pregunta no és si aquests objectius són els prioritaris, que també; la pregunta és si el Govern hi posa els recursos, la planificació i la capacitat política i necessària per fer-los reals. I la resposta des de Junts és que no. Aquests pressupostos no són els pressupostos que Catalunya necessita, i tampoc per educació.

Són uns pressupostos que arriben tard, després de tres anys perduts, després d'una retirada incomprensible i després d'una negociació que no ha servit per transformar els comptes, sinó, senzillament, per repartir concessions entre el PSC, Esquerra i els Comuns.

I el Govern vol presentar aquests pressupostos com un exercici de responsabilitat. Però permeti'm dir-los-hi ben clar: no hi ha responsabilitat quan es fa arribar el pressupost amb mig any de retard. No hi ha responsabilitat quan es retiren uns comptes per no incomodar el PSOE en una campanya electoral, i no hi ha responsabilitat quan els recursos addicionals no responen a una estratègia de país, sinó, senzillament, a un equilibri intern del tripartit. I tampoc hi ha responsabilitat quan, en un àmbit tan sensible com el d'educació, el Govern presenta uns pressupostos que no donen resposta a la necessitat. I, tot i els acords amb els Comuns i Esquerra, que ho intenten corregir, no s'aconsegueix.

Perquè tots som conscients que aquest pressupost no acredita una capacitat real per transformar els problemes que tenim avui en el món educatiu. Tots som conscients que falta molta més inversió. I per això, nosaltres, no ens cansarem de dir i d'insistir de fer una petició, un clam conjunt, per aconseguir més diners -en el fons, els nostres diners, els que toquen per als catalans-, per així poder fer més inversió i tenir més diners si volem realment fer un veritable pas endavant.

Aquest pressupost forma part d'un marc general que Junts no comparteix. És el pressupost del PSC, d'Esquerra i dels Comuns. I, mirin, el PSC hi posa la incompetència i la dependència de Madrid; Esquerra hi posa les renúncies i els Comuns hi posen el dogmatisme. I el resultat és un pressupost que dona aire al Govern, però no dona les eines que Catalunya necessita.

Es va començar que Esquerra va prometre exigència, va parlar de sobirania fiscal, va parlar de línies vermelles, però ha acabat apuntalant uns pressupostos sense concert econòmic, sense cessió efectiva de l'IRPF i sense cap avenç real en la sobirania fiscal. És a dir, han passat de la sobirania fiscal a administrar la gestoria socialista. Allò de les línies vermelles a les catifes vermelles.

I els Comuns, com sempre, han aprofitat la debilitat del Govern per condicionar polítiques, sense assumir la responsabilitat de governar.

I la gran pregunta que ens fem seria aquesta: si Catalunya disposés dels recursos que genera, quin pressupost tindria aquest departament? Quantes escoles es podrien fer de nou i treure els barracons? Quantes escoles es podrien climatitzar

de més? Quants suports a les aules es podrien universalitzar? Aquest és el debat que el Govern no vol fer.

Catalunya gestiona molt menys del que recapta, i mentre això passi les polítiques públiques sempre aniran per darrere de les necessitats reals. I, com és evident, això condiciona les polítiques d'educació.

Per això, Junts defensa el concert econòmic, no com un programa abstracte, sinó com una eina imprescindible perquè Catalunya pugui finançar dignament els seus serveis públics, i també, i prioritàriament -i segur que compartim- els d'educació.

Ens trobem ara aquí amb uns pressupostos que arriben tard i que, sense cap possibilitat d'opinar -cap possibilitat d'opinar-, ara ens diuen que hi hem de confiar. I la confiança no es decreta, es guanya, i aquest Govern no se l'ha guanyada, i amb nosaltres encara menys.

I en un moment preocupant de l'educació al nostre país, on tenim el sector educatiu en peu de guerra i sembla que, tot i que el Govern deien que eren els de la bona gestió i els del bon govern, no acaben de pacificar el sector, perquè la confiança s'ha trencat i caldrà guanyar-se molta més credibilitat, i sobretot guanyar-s'ho amb fets i no només amb paraules per recosir la situació actual.

Per això, nosaltres no votarem a favor d'uns pressupostos que donen oxigen al Govern, però no donen esperança al país. No votarem a favor d'uns pressupostos que serveixen per allargar la legislatura, però no per resoldre la vida de la gent.

Catalunya necessita un Govern que no demani permís a Madrid per defensar els recursos dels catalans. Necessita un Govern que no converteixi cada negociació en una cessió. Necessita un Govern que no vengui com a grans èxits allò que només és administració de la precarietat. I necessita uns grups parlamentaris que no confonguin responsabilitat amb submissió.

Presidenta, diputats i diputades, aquesta esmena a la totalitat no és una esmena contra les polítiques d'educació, és exactament el contrari. És una esmena perquè ens prenem seriosament les polítiques d'educació. És una esmena a l'exigència. És una manera de dir que Catalunya pot fer-ho millor. Que per educació es pot fer millor, amb més ambició, més rigor i més lideratge.

Per què? Perquè ens prenem seriosament la lluita contra el fracàs escolar. Perquè ens prenem seriosament el greu problema de l'abandonament escolar. Perquè ens prenem seriosament la conciliació de la corresponsabilitat. Perquè ens prenem seriosament el problema del català a les aules. Perquè ens prenem seriosament el malestar i la crida que ens estan fent els docents que cada dia sostenen el servei educatiu. Perquè ens prenem seriosament un país que no pot continuar funcionant per sota de les seves possibilitats.

Per això, no donarem suport a uns pressupostos que són insuficients, tardans i poc transformadors. No donarem suport a uns comptes que converteixen grans reptes en pedaços.

Catalunya necessita pressupostos, sí, però necessita uns pressupostos que facin avançar el país, no uns pressupostos que anesthesin el debat i allarguin la legislatura.

Junts presenta aquesta esmena a la totalitat perquè hi ha alternativa, perquè el país necessita més ambició, perquè el país necessita més recursos i perquè Catalunya necessita un Govern que defensi tots els recursos i que tots aquests els posi al servei de la gent.

Per això, Junts manté l'esmena a la totalitat també a la secció pressupostària d'educació, i no perquè qüestionem la importància d'aquestes polítiques, sinó precisament perquè les considerem massa importants per acceptar uns comptes insuficients.

I, sobretot, també demanem lideratge, fermesa i pensar en tot el sistema, en tot, i ser capaç de dur sobretot tres grans reptes, i l'hi ho vaig dir a la consellera. El repte de remuntar la crisi educativa en què estem immersos i que des que governen no ha anat a millor; avançar veritablement en la millora de l'educació del país, i recuperar la confiança perduda amb el sector, perquè fins ara hi han hagut paraules i no els han convençut. I ens fa por que amb aquest pressupost tampoc els convenceran.

I acabant amb paraules d'ahir del 58è Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, el senyor Biel Mesquida, els diré que nosaltres volem per aquest país una escola arrelada i resistent.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular, i té la paraula el senyor diputat Cristian Escribano.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, presidenta. Bé, avui analitzem el pressupost del Departament d'Educació i Formació Professional, però aquest no és només el pressupost d'un departament. És una radiografia molt precisa de les prioritats polítiques del Govern de Salvador Illa. I el que veiem en aquests comptes és, clar: el Govern representa un pressupost educatiu com una gran resposta als problemes acumulats del sistema, però quan ho analitzem en detall veiem una altra cosa.

Veiem un pressupost que creix, sí, però no veiem un pressupost pensat per revertir de manera profunda el fracàs educatiu que Catalunya arrossega des de fa anys. No veiem una estratègia prou clara per recuperar l'exigència, el nivell, els aprenentatges bàsics i la confiança de les famílies. No veiem, en definitiva, un pressupost que miri de cara als problemes de fons, perquè el debat educatiu a Catalunya no pot limitar-se a dir que hi ha més diners.

La pregunta no és només quan puja el pressupost, la pregunta és per què puja. La pregunta és si aquests pressupostos estan pensats per treure Catalunya de la cua dels indicadors educatius o simplement per guanyar temps, calmar una part del malestar i per estendre un relat de normalitat. I aquí és on nosaltres tenim dubtes raonables.

El Govern parla d'incrementos salarials, de reducció de ràtios, d'educació inclusiva, de reconeixement del personal d'atenció educativa i de noves places. I són mesures positives, i nosaltres no negarem allò que pot millorar la situació dels professionals, però falta ambició, per un costat, i falta concreció, per un altre.

Els docents mereixen respecte, estabilitat i unes condicions dignes. El personal d'atenció educativa mereix el seu reconeixement i l'educació inclusiva necessita recursos reals, no només discursos.

Però un acord laboral no és una reforma educativa, i això és precisament el que li fa falta a Catalunya.

Catalunya necessita pagar millor els nostres docents, evidentment, però Catalunya també necessita més exigència, més ordre, més avaluació, més suport als centres i més responsabilitat política pels resultats. Perquè venim d'anys molt dolents, venim d'un retrocés evident en competències bàsiques, d'uns resultats preocupants en matemàtiques, lectures i ciència, d'un abandonament escolar que continua sent massa alt, d'un sistema tensionat i d'uns centres que treballen amb més càrrega burocràtica que suport administratiu de la Generalitat. I aquest pressupost, sincerament, no sembla pensat per posar fi a aquesta deriva.

Hi ha paraules sobre la inclusiva, però no veiem garanties suficients perquè els centres deixin de sentir-se desbordats. Hi ha anuncis sobre ràtios, però no una planificació ambiciosa per a les zones amb més complexitat. Hi ha una part del sistema educatiu que queda permanentment al marge dels grans titulars.

Parlo, per exemple, de l'educació 0-3. Tots coincidim sempre que és una etapa essencial, que és clau per reduir les desigualtats, que és important per la conciliació i per les famílies, però quan arriba el moment pressupostari, el 0-3 continua sense rebre el tractament estructural que mereix.

El sector reclama -i mereix- estabilitat, finançament suficient, reconeixement professional, places, equitat territorial i una mirada real sobre tota l'etapa, no només sobre una part. Les escoles bressols, els ajuntaments, les famílies i els professionals no poden continuar depenent d'anuncis parcials i de pedaços.

També falta una aposta contundent per la formació professional. Catalunya necessita una FP forta, connectada amb l'empresa, ben planificada territorialment i amb prou places en els sectors amb demanda real. Durant anys hem vist famílies i alumnes patint l'assignació de places, joves que no accedien a l'opció que volien, centres molt tensionats i una planificació insuficient. I el pressupost hauria de servir per garantir que cap jove quedi fora d'un itinerari formatiu útil per la seva previsió.

Falta també una política clara contra l'abandonament escolar. Catalunya continua tenint massa joves que surten del sistema sense una qualificació suficient. I això no és només una dada educativa, és una dada social, laboral i econòmica. Cada alumne que abandona és una oportunitat perduda, és més precarietat futura, és més desigualtat, és més dependència i és menys llibertat futura.

I falta una aposta molt decidida per l'autoritat del professorat i per la convivència als centres. Perquè podem parlar de pressupost, de milions i de programes, però si en una aula el docent no pot ensenyar amb tranquil·litat, si hi ha problemes greus de disciplina, si creix la violència verbal i física, si les direccions se senten soles i les famílies veuen que el sistema no respon, aleshores el pressupost no serveix per res.

El Govern ha aconseguit el suport d'alguns sindicats al seu preacord, però una part molt majoritària del professorat ha expressat el seu malestar i ha rebutjat el preacord. Això ha de fer reflexionar el departament. Cal escoltar els claustres, les direccions, les famílies, el personal d'atenció educativa, la concertada, la rural, la formació professional, l'educació especial i el 0-3.

El sistema educatiu català no és homogeni, no viu els mateixos problemes a tot arreu. Hi ha centres amb complexitat enorme, hi ha barris on l'escola assumeix problemes socials que superen de molt la seva funció, hi ha municipis on la concentració de vulnerabilitat és molt alta, hi ha centres que necessiten més recursos, sí, però també més suport institucional, més estabilitat a les plantilles i més capacitat real per fer la seva feina.

Aquests pressupostos, evidentment, no són el gir que Catalunya necessita. No són uns pressupostos que intentin solucionar el problema de fons, sinó que tracten d'apagar focs. Són uns pressupostos que milloren algunes condicions, però que no afronten el problema del rendiment educatiu.

L'educació concertada també és una part essencial del servei públic d'educació, i no pot continuar sent tractada com una xarxa de segona. Les famílies han de tenir llibertat d'elecció i els professors han de tenir el reconeixement que mereixen.

Perquè Catalunya ja té prou informes, prou plans, prou taules i prou pactes. El que fa falta és execució. Falta prioritzar el que funciona, falta avaluar i falta abandonar modus pedagògics que no han donat els resultats promesos.

I hi ha, per desgràcia, una gran distància entre aquests pressupostos i el que succeeix al carrer. I aquesta distància, per desgràcia, no afecta només al pressupost d'educació. Aquest pressupost s'ha d'entendre dins d'un conjunt de comptes i el conjunt és encara més preocupant. Perquè la qüestió no és si el pressupost és més

gran. La qüestió és si els catalans viuran millor amb aquest pressupost, i la resposta és que no.

Aquests no són uns pressupostos pensats per la Catalunya que treballa i que estudia. Són uns pressupostos pensats per la Catalunya administrativa, subvencionada i controlada políticament. Són uns pressupostos al servei d'una maquinària que troba diners sempre per col·locar els seus, per crear organismes, per muntar comissions, per inventar grups de treball, però que mai troba prou diners ni prou eficàcia per resoldre els problemes de debò. Això no és governar. Això és alimentar una estructura política amb els diners dels catalans.

Ho hem repetit moltes vegades des del meu grup. Aquí hi ha un problema de fons als comptes, perquè aquests no són els pressupostos de Salvador Illa. Són els pressupostos que Illa necessita perquè Esquerra li permeti continuar governant. Són els pressupostos de les cessions, són els pressupostos d'un tripartit encobert on Esquerra condiona i els Comuns fan de comparsa.

I quan mirem les prioritats la resposta és evident. Tenim centenars de milions d'euros per estructures, però no prou diners per la Catalunya real. Falta diners per una aposta per l'excel·lència educativa, falta una baixada fiscal contundent, falta una política real d'habitatge que no sigui només intervencionisme i propaganda, falta seguretat i falta suport a les famílies.

Perquè aquesta és una qüestió fonamental. Cada euro que vostès gasten en aquest pressupost no surt del Govern, no surt del PSC, no surt de les butxaques del conseller. Surten dels catalans que paguen impostos, del que aixeca la persiana, del petit empresari que aguanta les plantilles, d'un treballador que veu com el salari cada cop li dura menys i d'una família que cada cop paga més i rep menys.

I des del Partit Popular ho defensem i ho defensarem sempre, que una altra forma de fer les coses és possible. Una educació centrada en els alumnes, en els coneixements, en l'esforç, en la llibertat de les famílies i en el respecte als professionals.

Defenseu una administració més prima, més eficaç i més respectuosa amb els ciutadans.

Defensem que els recursos vagin primer a sanitat, a educació, a seguretat, a habitatge, a dependència i a activitat econòmica. Defensem que Catalunya deixi de viure atrapada en un bucle identitari i torni a parlar de prosperitat, de llibertat, de convivència i de qualitat dels serveis públics.

Per això no podem avalar aquest pressupost. No podem avalar uns comptes que presenten més despesa com si fos automàticament una millor educació. No podem avalar un pressupost que no garanteix un gir real al problema del fracàs educatiu. No podem avalar uns comptes, en definitiva, que no posen el focus en els resultats, en l'exigència, en l'FP, en el 0-3, en la inclusiva real, en la convivència i en la llibertat educativa.

I és per això la nostra esmena a la totalitat. Perquè no volem una Catalunya atrapada a la despesa sense resultats. Volem una Catalunya que torni a posar els ciutadans al centre i aquests pressupostos clarament no ho fan.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. I ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, i té la paraula el seu portaveu, el senyor Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Sí, *moltes gràcies*, presidenta. “Si un hombre no sabe a qué puerto se dirige, ningún viento le es favorable”. Esto lo escribió hace dos mil años Séneca en sus *Cartas a Lucilio*. Hombre, parece que estaba pensando en el *Govern* Socialista de la Generalitat, que ya nos tiene acostumbrados a su forma errática de gobernar, a no tener unos presupuestos aprobados justo antes de que empiece el año, cosa que ha pasado durante dos ejercicios consecutivos, demostrando una grave irresponsabilidad, una gran debilidad como gobierno y que no, no le importa lo más mínimo el bienestar de los catalanes.

Porque estos son los mismos presupuestos -lo hemos dicho muchas veces, lo seguiremos diciendo las que haga falta- que los que nos presentó en marzo el Departament d'Educació. La trampa al solitario está en que ha sumado al presupuesto los recursos de los supuestos acuerdos por proyectos plurianuales con

Esquerra Republicana y los Comuns, que vete tú a saber si se implementarán o no, ya que no están consignados para intentar demostrar que ahora sí, ahora sí son buenos estos presupuestos.

¿Por qué estos presupuestos no valían hace tres meses y sí que valen hoy? ¿Qué ha cambiado? Hombre, todos lo podemos intuir. Por ejemplo, que ya han pasado las elecciones en Andalucía y el Partido Socialista puede ceder más ante las presiones de los separatistas sin miedo a que le castiguen en las urnas de otra región. También que ahora Esquerra Republicana tiene algo bastante visual que vender, es lo del tren orbital, que suena muy bien, pero en realidad no es otra cosa que una mera promesa para dentro de quince años. Y lo que también ha cambiado es que estos tres meses la Generalitat ha tenido que seguir endeudándose y los catalanes siguen empobreciéndose.

A la hora de elaborar unos presupuestos debe ponerse en el centro del debate la dramática pérdida del poder adquisitivo que están sufriendo en la actualidad las familias catalanas. Mientras que el Partido Socialista, Esquerra y Comuns viven en una realidad virtual, el coste de la cesta de la compra en Cataluña se sitúa en máximos históricos, llegando a los 321 euros mensuales de media, siendo los productos básicos -leche, huevos, aceite- los que más han sufrido un aumento desproporcionado del cuarenta y cinco por ciento desde el año 2021, y vale la pena recordar que los salarios de los catalanes no han subido en esta misma proporción. El PIB per cápita ha caído, el índice de pobreza infantil en Cataluña se sitúa en el treinta y seis por ciento, el paro juvenil en el 19,3 por ciento, el sistema educativo catalán es precario, la delincuencia más grave se ha disparado en Cataluña y la situación es una situación crítica en general.

En esta coyuntura, el Govern debería aplicar la máxima restricción del gasto ineficaz o ideológico y fomentar la mejora de los servicios públicos esenciales. Y, sin duda alguna, la educación es uno de estos servicios públicos esenciales, concretamente es el bien máspreciado que tenemos, porque si queremos disfrutar de una sociedad del bienestar es necesario formar a los que en su día serán los profesionales del mundo empresarial, de la cultura, de la justicia, de la sanidad, de la economía, y esos profesionales tienen que ser excelentes. Y, por lo tanto, necesitamos una

educación de excelencia, muy lejos de lo que hoy en día nos proporciona el actual sistema educativo catalán.

Asimismo, si queremos que nuestra sociedad sea más justa, la educación debe ser de máxima calidad, puesto que sólo así se convierte en un útil ascensor social para todos los catalanes. De no ser así, como hoy por desgracia no lo es, el futuro de nuestros hijos, de nuestros jóvenes, está condenado al fracaso, la sociedad del bienestar dejará de ser una realidad y se habrá destruido el ascensor social que siempre ha sido la escuela, agravándose la desigualdad, la segregación y, por lo tanto, la injusticia.

Lamentablemente, el sistema educativo catalán, *l'escola catalana* está en ruina, se ha hundido en la mediocridad en la deficiencia más absoluta y estos presupuestos que nos presenta ahora el Partido Socialista, aprobados por Esquerra Republicana y los Comuns, seguirá degradando a esa escuela, esa maltrecha escuela catalana.

Si nos fijamos en el gasto público por alumno en enseñanzas no universitarias, Cataluña es la quinta región de España. Esto realmente es una obscenidad, se puede calificar de otras maneras, pero este adjetivo yo creo que lo significa bastante bien, puesto que el nivel de vida en Cataluña junto con las provincias vascas es el más alto de España.

Las ratios de los alumnos por profesor en primaria más elevadas se registraron, por este orden en Madrid, Cataluña y Melilla. Cataluña es la que más ha descendido de toda España en el nivel de comprensión lectora, matemáticas y ciencias en las últimas pruebas PISA, aunque la caída ya se inició en 2012. Así pues, los alumnos en Cataluña están un curso por debajo de los alumnos de Castilla y León o Asturias.

Por si fuera poco, Cataluña sigue teniendo un índice de abandono escolar superior a la media de España y muy, muy superior al de Europa, que se sitúa en el 13,7 por ciento frente al objetivo europeo del nueve por ciento.

Asimismo, Cataluña tiene el segundo índice más alto de acoso escolar de España.

Unos veinte mil alumnos siguen estudiando confinados en más de novecientos barracones escolares.

Los alumnos castellano hablantes están segregados en el sistema educativo que solo contempla como vehicular el idioma catalán.

Los profesores siguen padeciendo la falta de recursos humanos, el exceso de burocracia, las altas ratios, la conflictividad en las aulas y siguen siendo, siguen siendo los terceros peor pagados de toda España.

No existe libertad de elección de modelo educativo porque la escuela concertada sigue estando infrafinanciada.

Por lo tanto, es lógico que en VOX estemos en contra de estos presupuestos del Departament d'Educació negociados entre el Partido Socialista, Esquerra Republicana y Comuns porque perpetúan este desastre que acabo de describir.

Por ese motivo presentamos ahora esta enmienda a la totalidad. Porque lejos de alcanzar el seis por ciento del PIB que obligaba la LEC de 2009, actualmente conviene recordar, estamos en el 4,1, no se basan en optimizar los recursos para restaurar la *maltrecha escola catalana*, que es todo menos un modelo de éxito.

Analizando los programas, llegamos a la conclusión de que prima el gasto en estructuras, subvenciones, programas ineficaces, innecesarios o ideologizados, en lugar de asegurar un servicio de educación de calidad que se fundamente en la excelencia, en la cultura del esfuerzo y en la mejor atención al alumno, al profesorado y a las familias.

El incremento del 24,5 por ciento en educación de estos presupuestos respecto a los del 2023, del que tanto alardean los socialistas, separatistas y comunistas, es una broma de mal gusto, teniendo en cuenta que pasamos tan solo del 3,9 por ciento al 4,1 por ciento del PIB, porcentaje que históricamente ha fluctuado entre el 3,5 y el 4,3, máxime cuando estos presupuestos siguen estando muy lejos del seis por ciento del PIB.

El año 2022, el Departament d'Educació, para resolver los acuciantes problemas del sistema educativo catalán, incrementó un 17,8 por ciento su presupuesto. En el 2023, un once por ciento. En los fallidos presupuestos del 24, un diez por ciento.

La realidad es que el nivel de la escuela catalana sigue siendo lamentable, nefasto. Sinceramente, ¿pretenden los firmantes del presupuesto paliar las carencias del

fallido sistema educativo catalán con este incremento? En conclusión, no nos cansaremos de reprocharles lo mismo sistemáticamente, mientras que el *Govern* siga empeñado en vendernos como novedosos unos presupuestos que son idénticos a los anteriores y que perpetúan los mismos males que siguen hundiendo en la miseria, lamentablemente, el sistema educativo catalán.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. També hi ha esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari de la CUP i pel Grup Mixt. I, per tant, en aquests moments constatem que no són presents a la sala, i els haig d'advertir que l'article 85.2 del Reglament diu: "Si el diputat que ha promogut una iniciativa és cridat pel president a presentar-la i no hi és, s'interpreta que ha renunciat a fer ús de la paraula i la iniciativa parlamentària en relació amb la qual havia d'intervenir decau, llevat que, en el decurs del debat algun membre de l'òrgan parlamentari corresponent sol·liciti que sigui posada votació o que es posposi la seva substanciació".

Per tant, en aquests moments haig de demanar a veure si hi ha algun grup parlamentari que vulgui que sigui sotmesa a votació igualment l'esmena a la totalitat dels grups que no hi són presents. (*Pausa.*) No?

Bé, doncs, per tant, passem directament a la intervenció del Grup Socialista, que té un torn en contra de màxim trenta-cinc minuts, quinze més cinc, més cinc, més cinc, més cinc, i que... Perdó? En tot cas, confiem que la senyora Navarro sabrà intervenir el temps prudent necessari, d'acord? Té vostè la paraula.

Gisela Navarro Fuster

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Que ningú pateixi, que tot està controlat.

Aquests pressupostos permeten, evidentment, que Catalunya avanci. Tothom sap que per qualsevol govern elaborar i aprovar uns pressupostos és la norma, però a Catalunya no en tenim des del 2023. Ja s'ha explicat. Des d'aleshores, no hi ha hagut una majoria parlamentària que ho fes possible.

I no comparteixo aquesta reflexió per analitzar-ne les causes ni per assenyalar responsabilitats. Tots els grups coneixem prou bé el recorregut que ens ha portat fins aquí.

El que sí que vull recordar és que, a diferència del que hem sentit aquests dies -i també ara mateix-, aquest pressupost no arriba tard. Arriba quan Catalunya ha trobat finalment les condicions polítiques per poder avançar.

Perquè el retard no era aprovar aquests pressupostos avui. El retard era continuar sense tenir-los. Parlem d'uns comptes de gairebé cinquanta mil milions d'euros. I sovint parlem de milions i de milers de milions com si fos fàcil. Personalment, i una cosa molt meva, necessito establir comparacions i fer comparatives per fer-me una idea d'aquestes magnituds. Per tant, a veure si podem acostar una mica al món real aquest document que jo mateixa veig un pèl abstracte.

Darrere de cada partida, evidentment, el que hi ha és un recurs, una beca, una plaça, formació professional, una metgessa, un centre de salut o una família que viu una mica amb més de tranquil·litat, perquè tres de cada quatre euros d'aquest pressupost es destinen a polítiques públiques de caire social.

Com a exemple il·lustrador, per una família més o menys mitjana de quatre persones, això equival a rebre aproximadament 26.000 euros anuals en forma de serveis públics, d'educació, de salut, de protecció social i, evidentment, de moltes altres. Aquest és el sentit profund d'aquests comptes, donar resposta al present i, alhora, preparar el futur. Millorar la vida quotidiana de la ciutadania i, al mateix temps, posar les bases del país que volem ser d'aquí a deu anys. Perquè és molt difícil fer aquest exercici pensant en el futur. Només si el pensem i el projectem el podem, evidentment, assolir.

De què parlem? D'una Catalunya amb millors serveis públics, amb més habitatge, amb més seguretat, més recerca, indústria, cultura i, evidentment, avui, amb més educació.

Ja ho vam dir a la passada comissió i avui ho repetim amb tota claredat. El Grup Socialista i Units per Avançar celebrem haver estat capaços d'arribar a acords, i volem agrair als grups de Comuns i d'Esquerra Republicana Catalunya l'esforç realitzat per trobar espais de coincidència. Perquè la política mai no es posa a prova

quan tothom pensa igual; la política es posa a prova quan les persones que pensem diferent són capaces de construir solucions compartides amb generositat.

Al capdavant, la política és probablement aquesta eina col·lectiva que és poderosa i que tenim per transformar la vida de les persones. És el mecanisme que converteix els objectius en realitats i això, diputats i diputades, exactament és el que fan aquests pressupostos que avui presentem.

Entrant ja en l'àmbit educatiu, el nostre, ens atreviríem a fer una afirmació que crec que podem fer i compartir per part de tots els grups d'aquesta cambra. Catalunya necessita debat, però també necessita resultats, i aquests pressupostos són precisament això, el resultat d'una voluntat compartida d'avançar, l'eina que ens permet començar a construir aquestes solucions.

Per això, també voldria recordar el debat que vam tenir la setmana passada arran de la moció del Grup de Junts apel·lant precisament al consens educatiu, un consens que sovint reclamem des d'aquesta teoria, des dels redactats, des de la negociació d'esmenes, des de les mocions i propostes de resolucions, però que avui tenim precisament l'oportunitat de començar a practicar des de la realitat.

Perquè no volem que el consens sigui només una paraula que aparegui en aquestes mocions. Volem que es converteixi en una manera de fer de tots i cadascun de nosaltres i que transformi en eines útils aquest sistema educatiu. Perquè ningú no considera que l'educació catalana estigui exempta de reptes. Crec que en aquesta sala, ningú.

Les dificultats existeixen i les dades ens interpel·len i la societat ens demana respostes. Ara bé, també és cert que els grans reptes educatius no han aparegut d'un dia per un altre i, per tant, tampoc desapareixeran en un únic exercici pressupostari, com ara feien alguns diputats.

Hem sentit dir que aquests pressupostos no resolen totes les necessitats, i és cert. Cap pressupost de la història ho ha fet. Però la pregunta important no és aquesta. La pregunta és si ens permet avançar i la resposta és que sí, sí que ens permet. Perquè la responsabilitat política consisteix a distingir entre els problemes que cal diagnosticar i les solucions que cal començar a construir.

Consisteix en prioritzar -vostès ja ho saben, decidir-, i nosaltres decidim actuar i ocupar-nos i posar la màquina en marxa i, sobretot, ni bloquejar ni, el que és molt important, retrocedir. Perquè ja sabem el que significa retrocedir, oi? Ja hem viscut les conseqüències de les retallades i sabem el temps que costa recuperar allò que es perd.

Per això, aquests pressupostos presenten un pas endavant. Educació, formació professional disposarà, l'any 2026, de 8.356 milions d'euros. Per posar-ho en perspectiva, la inversió mitjana per alumnes se situa al voltant dels 6.300 euros i és, precisament, pràcticament el doble del que s'hi destinava fa una dècada. Per tant, Catalunya sí que ha anat millorant.

I aquesta inversió es concreta en diferents objectius molt clars. Destacaré només alguns aspectes importants i no entraré, evidentment, en repassar totes les partides, però 639 milions per a la millora i l'equitat educativa. Què significa? Doncs, aquí està el 0-3, el transport escolar, el reforç de les competències.

376 milions d'euros per a l'educació inclusiva, un aspecte molt important que crec que coincidim. Què tenim aquí? Més professionals docents especialitzats, més atenció educativa i més aules d'acollida, una eina que crec que és molt compartida per a tots nosaltres.

672 milions per a la formació professional i la formació al llarg de la vida. Més places, més professionals i un itinerari de qualitat fomentant, precisament, les singularitats del nostre territori català.

I 333 milions per a la modernització del sistema educatiu. Què vol dir això? Doncs, desburocratitzar, transformar digitalment per tal que la tecnologia treballi a favor de l'educació i no en contra i, evidentment, l'adequació dels centres i la construcció de noves escoles.

I què volen dir aquestes xifres en una frase més entrenadora o més resumida? Doncs, que les prioritats estan molt clares i que totes les partides pugen respecte el 23. Ja es situen, pràcticament, en un augment del vint-i-cinc per cent. A més, vol dir reforçar les plantilles, ampliar recursos per a l'escola inclusiva, consolidar l'aposta de la formació professional -com ja he explicat-, reforçar les polítiques de lectura i

comprensió molt necessàries i modernitzar el nostre sistema. I vol dir, també, accelerar les inversions que fa massa temps que el país espera.

Per això voldríem aturar-nos novament -i dic "novament" perquè ja ho vaig fer en la primera intervenció- en el capítol VI, en el capítol d'inversions, un capítol que creix molt més que la resta. Si dèiem que creixíem un vint-i-cinc per cent, aquest capítol creix un vuitanta per cent respecte els darrers pressupostos aprovats i es situa en un total de 258 milions d'euros. Per què? Doncs, perquè hi ha centres que fa massa anys que treballen en mòduls, i aquí ho hem parlat moltíssim en aquesta comissió; hi ha infraestructures envellides i poc o mal mantingudes; el confort climàtic de les aules ja no és una qüestió de percepcions, i perquè l'espai on es produeix el fet educatiu també forma part d'aquest aprenentatge.

Les escoles no són només un edifici bonic -o de vegades una mica lleig, també s'ha de dir-, són espais on els infants i joves, i tot el professorat, passen molta part de la seva vida. I quan un centre, un edifici és digne, és accessible, és segur, i està adaptat als reptes climàtics, també està educant. Perquè, efectivament, i vostès ja ho saben, l'espai també educa.

I acabo. Evidentment, m'he de referir d'una manera ràpida, molt ràpida, a l'acord entre el Govern i la majoria dels sindicats, perquè la resta també han parlat del tema, un acord que mobilitza més de 2.700 milions d'euros, una xifra absolutament històrica i que no havia passat mai a Catalunya.

Ara és moment d'injectar precisament aquesta quantitat, i coincidim amb el Govern que el diàleg és i serà permanent, però la negociació en concret, aquesta negociació ja s'ha de convertir en inversió real el més ràpid possible. Hem de veure els resultats.

I des del Grup Socialista i Units per Avançar continuarem, evidentment, aportant i dialogant en qualsevol espai que ajudi a construir més i millor educació. Continuarem participant en positiu, sense soroll, però treballant per garantir que formem part de la solució.

Ara sí que acabo. I ho faré sense esgotar el meu temps, perquè crec que és el que avui era adient, però sí deixar clara una idea. Si volem garantir tot allò que avui hem identificat com a necessari, hem d'aprovar aquests pressupostos. Per això votarem

en contra de les esmenes a la totalitat, perquè aquests comptes són fruit del debat, de l'acord i també de la generositat. I són fruit d'una voluntat compartida de construir.

I respecte a aquelles esmenes que situen les diferències entre persones com el principal problema de la nostra societat, no podem dir una altra cosa que celebrem, de veritat, trobar-nos molt lluny d'aquests plantejaments.

Fa anys que la comunitat educativa ens demana la mateixa cosa -i ho repeteixo sempre-, estabilitat. Ens demana menys soroll i més solucions; menys bloqueig i confrontació, i més construcció i acords. Escoltem també aquesta demanda.

Fem un exercici de responsabilitat, de generositat i d'alçada política, perquè aquests pressupostos no són el final de cap camí. Són el camí, són el propi camí. Una eina per afrontar els reptes que tenim al davant i una oportunitat també per continuar millorant el nostre sistema educatiu, el nostre servei d'educació a Catalunya i, evidentment, una oportunitat claríssima perquè Catalunya continuï avançant.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. Ara, si hi ha algun grup que ha presentat esmena a la totalitat que vulgui intervenir? *(Pausa.)* No?

Doncs, passem directament a la intervenció dels grups que no han presentat esmena a la totalitat, i en primer lloc té la paraula el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la seva diputada Irene Aragonès.

Irene Aragonès Gràcia

Moltes gràcies, presidenta. Abans d'entrar en matèria educativa, vull fer una reflexió, una mica de context. Un moment de grans incerteses, moltes famílies tenen dificultats per arribar a final de mes, l'accés a l'habitatge s'ha convertit en un dels principals problemes socials, els serveis públics afronten tensions creixents i l'escenari internacional està marcat per la inestabilitat.

Al mateix temps, veiem com avancen discursos populistes que intenten aprofitar aquest malestar a través de la demagògia, la desinformació i massa sovint els

discursos d'odi. Ho fan buscant fracturar la cohesió social i convertir les dificultats col·lectives en confrontació entre ciutadans.

I en el cas de Catalunya, aquests reptes s'agreguen per un dèficit fiscal estructural i per dècades d'infrafinançament i desinversió, que, per tant, han limitat les oportunitats de progrés del país.

Davant d'aquesta realitat, hi ha qui ha optat pel “no a tot” -evidentment, és una opció legítima-, però no és l'opció d'Esquerra Republicana. Nosaltres hem estat crítics amb el Govern, un Govern que va presentar-se com el govern de la gestió. Doncs bé, després de gairebé dos anys, el balanç és decebedor. Ni la gestió ha estat a l'altura de les expectatives que va generar, ni hem vist tampoc l'ambició nacional i social que necessita Catalunya.

Ara bé, uns pressupostos no són d'un govern, uns pressupostos són de la gent, són de la ciutadania. Són recursos per als serveis públics, per als municipis, per a les famílies, per a les escoles, per a la cohesió social; en definitiva, per a la inversió de país.

Per això teníem dues opcions: la primera, podíem haver-nos quedat al marge, instal·lar-nos en el bloqueig i, per tant, votar que no; i la segona ha estat influir, negociar i aconseguir millores concretes. Per tant, hem triat la segona opció, perquè entenem la política com la capacitat de transformar la realitat, perquè entenem que la responsabilitat política consisteix a fer que les coses passin, i no pas a renunciar-hi, com diuen altres.

És el mateix criteri que vam aplicar en l'acord d'investidura, incorporant-hi avenços en sobirania, finançament i polítiques socials, i és el mateix criteri que hem aplicat ara en aquesta negociació pressupostària.

Segurament -no, segurament no, segur del tot-, si aquests pressupostos els hagués fet Esquerra Republicana evidentment que serien diferents, però hem treballat perquè incorporin les nostres prioritats, com el reforç dels serveis públics, els guanys en sobirania, l'equilibri territorial i la defensa de la llengua catalana.

En definitiva, hem aprofitat l'increment dels recursos disponibles per posar-los al servei de la ciutadania. I, precisament, perquè hem actuat amb responsabilitat i hem

condicionat aquests comptes, el Govern ara ja no tindrà excuses. Ara li correspon, per tant, gestionar bé aquests nous recursos, complir, evidentment, els compromisos adquirits i convertir els recursos en resultats, perquè els pressupostos no són pas cap xec en blanc.

Per aquest motiu, votarem en contra de les esmenes de la totalitat de la secció pressupostària que avui estem debatent, i això no vol dir renunciar a continuar millorant aquests comptes. De fet, presentarem esmenes parcials perquè volem aprofitar fins a l'últim moment aquesta finestra d'oportunitat i fer que aquests pressupostos siguin tan útils com sigui possible. Els pressupostos són una eina al servei precisament d'aquest objectiu. Són una oportunitat.

I, de fet, si hi ha un àmbit on es visualitza clarament la petjada d'Esquerra Republicana és en educació. L'educació ha estat un dels pilars centrals de la negociació pressupostària. Gràcies a aquest acord, permeteu-me repetir de nou en què s'incrementa la inversió.

Estem parlant de 400 milions en infraestructures educatives fins l'any 2030.

S'hi destinen també 100 milions d'euros per avançar en la climatització dels centres educatius en un centenar d'equipaments als cursos 26-27 i 27-28.

Incorporem 50 milions al val escolar per ajudar les famílies a fer front a les despeses de material escolar a l'inici de curs.

Gairebé 19 milions d'euros a reforçar les biblioteques a tots els centres educatius.

21 milions per ampliar les aules d'acollida, amb 250 dotacions més i reforçar el suport lingüístic a l'alumnat nouvingut, i els 3,7 milions d'euros per reforçar els centres d'educació especial, tant amb recursos materials com amb recursos humans.

Aquestes mesures, per tant, tenen un denominador comú: més equitat, més qualitat educativa i, per tant, més cohesió social.

I tenen també un segell polític clar. Són el resultat de la capacitat negociadora que ha demostrat tenir Esquerra Republicana.

Dit això, seria un error limitar el debat educatiu únicament en aquests pressupostos. El resultat de la consulta educativa ens interpel·la a tots. Més enllà d'algunes lectures

partidistes, el que expressa aquest resultat és que una part important de la comunitat educativa mostra el seu malestar, la seva desconfiança i la necessitat de sentir-se més escoltada. Per tant, no estem davant d'un conflicte puntual. Fa anys que l'escola catalana afronta reptes majúsculs, enormes: la complexitat creixent a les aules, la inclusió educativa, la transformació tecnològica, la davallada dels resultats competencials, l'emergència lingüística, la segregació escolar, l'arribada d'alumnat nou i el relleu generacional també del professional. Cap d'aquests reptes té una resposta simple, per això hem d'evitar lectures simplistes.

L'educació és una qüestió estratègica de país i, per tant, les qüestions estratègiques només es poden abordar des del diàleg, la confiança i els grans consensos. Necessitem, per tant, reconstruir ponts entre tots els actors del sistema educatiu: docents, equips directius, famílies, alumns, sindicats, universitats, el món local, l'administració. Per tant, necessitem més escolta i més capacitat d'acord.

Tornem a sentir que necessitem un gran acord de país, un acord per a l'educació, però jo aquí vull fer una reflexió. Vull remuntar-me al ple monogràfic del juny del 2023. Aleshores, ja en aquest monogràfic es va acordar fer un acord per a l'educació i, amb l'obligació de corresponsabilitat, el departament i el Govern, aleshores, van assumir l'encàrrec.

Es va acceptar crear un grup impulsor de mesures de millora de la qualitat educativa, de fet, amb representació de tothom. Es va presentar a Palau. El departament va presentar la feina al Consell d'Educació de Catalunya per aplicar-ho als cursos 23-24 i 24-25 i, a més a més, el departament, amb la consellera Simó al davant, anava retent comptes a la Comissió d'Educació a mesura que aquestes mesures s'anaven implementant. Però, sorprenentment, una de les primeres coses que va fer la consellera Niubó va ser desar-ho al calaix i encarregar un informe a l'OCDE, que encara no l'hem vist.

Esquerra Republicana hem fet moltes iniciatives per recuperar aquestes conclusions que es van treballar, a més a més, amb consens amb tothom, que representaven un posicionament majoritari del ple monogràfic del 23, i el PSC hi ha votat en contra. Per tant, és incoherent que avui apel·lin a grans consensos quan en aquell moment ja hi havia un acord amb unes mesures i unes conclusions que s'anaven treballant.

Però bé, si l'educació ha de tornar a ser un projecte compartit pel conjunt de la societat catalana, els grups parlamentaris hem de ser els primers en respectar aquells acords que s'havien assumit, i per part d'Esquerra, ho farem sempre així.

Continuarem defensant els objectius que considerem imprescindibles, avançar cap al 6 per cent del PIB, la universalització de l'etapa educativa del 0-3, la inclusiva, la segregació, revertir l'abandonament escolar, protegir el català.

També és just reconèixer que en els darrers anys s'han produït avenços importants, perquè ha costat molt posar-nos al mateix nivell que hi havia abans de les retallades. Per tant, són passos importants, però encara són insuficients davant dels reptes que tenim al davant.

Potser ha arribat el moment de recuperar aquest esperit que tots diem de grans consensos educatius pel país i construir, per tant, una agenda compartida per la pròxima dècada, perquè la pregunta de fons no és només com gestionem el present, la pregunta és quina escola necessita Catalunya per afrontar els pròxims..., la consellera parla de deu anys, però jo penso que s'ha de fer una projecció més enllà i hem de parlar de vint anys.

Per tant, des d'Esquerra Republicana volem contribuir a aquesta renovació, no per buscar culpables ni per alimentar confrontació, sinó per ajudar a generar les condicions perquè aquest diàleg sigui possible i perquè la comunitat educativa torni a sentir-se partícip d'aquest projecte.

I acabo, presidenta. Catalunya té avui més oportunitat sobre la taula gràcies als acords assolits, però una oportunitat no necessàriament vol dir una realitat.

Ara és el torn del Govern. Nosaltres hem fet la nostra feina negociant i condicionant aquests pressupostos. Ara toca al Govern demostrar si són capaços de gestionar allò que fins ara no han sabut impulsar.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. I ara és el torn del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula la seva diputada portaveu, Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. A veure, els pressupostos no van de Govern, van de país i nosaltres, com a Comuns, pensem que després de tres anys sense que Catalunya tinga pressupostos i també després d'unes mobilitzacions històriques de la comunitat educativa, aquests pressupostos són més necessaris que mai. Perquè, a més, els sindicats, la comunitat educativa, després de diferents negociacions, diria que després de jornades extenuants de negociacions amb el Departament d'Educació, han aconseguit arrencar 2.700 milions d'euros pels propers quatre anys.

2.700 milions d'euros que nosaltres pensem que s'han d'aprofitar i que, a més, s'ha de seguir avançant perquè les necessitats són moltes i les arrosseguem des de fa molt de temps.

I jo soc de les que pensa que aquests 2.700 milions d'euros no ho solucionen tot. Però la pregunta que jo crec que ens hem de fer avui és com estarà millor l'educació, amb 2.700 milions d'euros més o sense aquests recursos? I nosaltres ho tenim clar. Aquests recursos s'han d'agafar i, a més, s'han de consolidar. Perquè, ja ho he dit, no ho solucionen tot, però sí que pensem que són una ajuda molt necessària.

Són 2.700 milions d'euros negociats fins a l'últim segon, que, a més, permetran, per exemple, passar de 7.000 a 2.500 places perfilades; 6.000 dotacions noves per educació inclusiva; un pla de xoc per la comprensió electora; climatitzar també alguns centres educatius -s'ha d'arribar a tots, però aquests pressupostos comencen per un centenar-; evitar sobreràtios i començar a abaixar-les; un complement que era imprescindible per al personal d'atenció educativa, que tenia un salari que rondava el salari mínim; seixanta grups nous de formació professional, posant èmfasi en els centres de noves oportunitats i, per tant, ajudant a reduir l'abandonament escolar prematur; i sí, també un pas molt important en les retribucions i en les condicions laborals i salarials dels docents, que d'aquí al 2029 arribaran a cobrar tres-cents noranta euros més i que superaran els sis-cents euros si sumem els increments estatals previstos.

Per tant, arreglarem amb aquests pressupostos i amb el que s'ha assolit en les negociacions entre els sindicats i Govern tots els problemes de l'educació? És clar que no, però sí que és cert que els pressupostos ens deixen en una situació millor,

els pressupostos i els acords negociats pels sindicats ens deixen en una situació millor del que veníem.

I, per tant, a partir d'ara, nosaltres pensem que els sindicats continuen sent un element central, un agent indispensable, però crec que també s'ha d'obrir el departament a parlar amb els grups parlamentaris, amb el món local, amb el sector del lleure, amb les famílies, en definitiva amb tothom, perquè no només educa l'escola, sinó que educa una societat sencera.

I per això nosaltres pensem que a partir d'ara el que s'ha d'obrir és un procés que és molt viu, que és dinàmic, que no es tanca mai i que, a més, no es pot acomodar, perquè els canvis socials cada vegada són més ràpids i més profunds.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. I passem, en aquests moments, ja passem directament a la votació de les esmenes a la totalitat.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Doncs, queden rebutjades les esmenes a la totalitat per 7 vots a favor i 9 vots en contra.

Per tant, com que no hi ha més punts a l'ordre del dia, i havent votat les esmenes a la totalitat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les...